

вам присяйсто боже, як день так ніч все — роб тай роб! Таж то язиком сказати не трудно, але зробити трудно. Ги собі небого, підеш до двора на роботу тай тобі мусить бути і ніжка і миска, і хліб хті, тай на мені все. А хто по бо то і порослятко пригладив і каштицю наквасив і дитину вибохав і немічного чоловіка обійшов, як не я! Вово я і той кожух новий білісінький, і полотно чисте, чистіське і підсвинок, круглий, кругліський таж то все моя праця, нічня! Гріх будеш мала за мене, небого, гріх непростимий”.

Тут голос її задріжав і хотів перейти в слабське голосіне, але се не тревало довго. Відітхнула, змінила тон, як музика, що скрипку на інструменту настроїть і говорить далше.

— Прийшло ся... чер. Не треба вам казати, як я його ховала. І до попа біжи і горівки неси, бо без того не можна, і хліба пачи і — тач. Бо який він там був, такий був, а тепер хаті треба. Поховали, сидимо в трійку ніби дитини і вона, пасербиця. Тай було сиди до иніх дівчат, та ні, тай було мене слухай, бо хоч я то не рідна, але все таки в залок якоїсь мамі, жінка не дурна, як говорю, то знаю що. А вона вам тач! — зібрала ся тай оде...

Ту встала і як в театрі зачала говорити за себе і за пасербицю та показати і рухи.

— А тиж куди?

— На службу.

— А на яку?

— А на таку...

-- Хибаж у тебе хаті...

ебе го-

ню.